

ATT DÖ

Jag måste dö, fastän jag inte vill
förlora kroppens yttersta intressen.
I livet råder hela tiden stressen,
tills dess jag dött och slutligt ligger still.

Det skrämmande är själva dödsprocessen;
förlora kroppens kamp och bli ett spill,
att tvingas sluta andas, stelna till
och sakta sluta funka under dressen.

Å andra sidan, tvärt emot ingressen
i båda stroferna här ovan till,
går existensen min till hemadressen,

när kroppen dör. Min själ blir inte lessen.
Den gläds åt löftena med "Guds" sigill
och vitsen med att jag en gång blev till.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ulf Carlsson med Poeter.se id #115354 innehar upphovsrätten